

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

*Argliku krabvinna
ärkamine*

Christine Merrill

Originaali tiitel:
Christine Merrill
Awakening His Shy Duchess
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maarja Villandi-Reiljan
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Christine Merrill
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E06445024
ISBN 978-9916-31-425-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Seda raamatut kirjutades uurisin 19. sajandi alguse matemaatikat. Romanis nimetatud ajakiri oli päriselt olemas, samuti arvutusraamat, mis kuulus leedi Byroni tütrele Ada Lovelace'ile ja esimesele arvutiprogrammeerijale.

Leedi Byron kasvatas oma tütre matemaatikuks, sest lootis vältida tema luuletajast isa dramaatilist mõju. Mulle meeldib mõelda, et ema andis Adale sama raamatu, mille Ada siin loos Maddiele laenas.

Harmonitele. Mõeldes teile.

Esimene peatükk

„Oligi vist kõige parem, et vana krahv ära suri. Ta oli raskesti haige ja kannatas valusid. Aga meie jaoks ei muuda see midagi.“

Isa eksis. See muutis kõike. Ent Madeline Goddard naeratas talle ja noogutas kuulekalt. Mathew Goddardi tütreks olemisest õppis ta oma kahekümne eluaasta jooksul vaid seda, et vastuhakk ei too midagi head.

Ta jätkas: „Abielulepingus seisab, et sa abiellud Glenmoori krahviga enne oma kahekümne esimest sünnipäeva ja ta saab kaasavaraks tüki maad ja oja, mis on meie valduste piiriks. Aga siin pole öeldud selle mehe nime, vaid ainult tema tiitel.“

Madeline noogutas jällegi ja avaldas vaikimisi tänu selle eest, et lepinguga seotud isik ei olnud meeleheitel vanakõbi, kes seitsmekümne kolme aastaselt pärijat otsib. Jumal õnnistagu Glenmoori krahvi, aga kui ta oleks lepingut täita soovinud, oleks tal targem olnud Madeline'iga abielluda aasta varem, kui tal veel jätkus jõudu seda teha. Nii suure vanusevahe puhul ei olnud mõistlik oodata viimase minutini, kuni

naine on piisavalt vana, et võiks seaduse järgi sellest abielust keelduda. Hetkeks kaotas naine valvsuse ja värises mõttest, et oli napilt pääsenud.

Sõnatult ulatas ema talle üle vankriääre rätiku, et ta võiks oma tundeid külmavärina taha varjata.

„Kindlasti on uus krahv sama hea kui vana,“ jätkas isa ega teinud tütre tülgaust märkamagi. „Muidugi on ta kogematu. Ta ei oodanud pärimist ega ole suguluselt lähem kui nõolaps. Aga vereliin püsib. Ja loomulikult ei ole maa ja raha muutunud.“

Uus krahv pidi olema kahekümne üheksa aastane. Vähemalt vanuse pärast ei tekkinud õudusvärinaid. Aga mis siis, kui jutt vereliinidest tuletas meelde märasid ja tække? Madeline oli piisavalt arukas, et see mõte enda teada jätta.

„Täna õhtul korraldab Falloni krahv peo Glenmoori auks. Nende kahe mehe vahel on huvitav seos. Glenmoori leses-
tunud ema abiellus praeguse Falloni krahvi isaga ja need kaks meest kasvasid üles vendadena. Mõttele selle peale. Kaks krahvi ühes majas.“

Madeline kujutles hetkeks neid perekondi keeruka lõikuvate joontega diagrammina. Kaks sugupuu haru pöördu-
sid ootamatusse suunda ja tõid samasse suguvõssa kaks jõukat maaomanikku. Kui palju selliseid asju juhtub? Ilmselt rohkem kui arvata võiks. Tundus, et Inglismaa parimad perekonnad on omavahel tuttavad ja abielluvad nii lähedalt, et seda võib pidada peaaegu verepilaustuseks.

Kuna isal puudus tiitel, siis oli Madeline'il palju väiksem tõenäosus Glenmoori kohata kui Glenmooril Fallonit tunda. Seda suurendasid mõned aakrid Goddardi maad, mis piir-

nes Glenmoori valdustega. Võimalus kohtuda mõlema krahviga, nagu täna õhtul tõenäoliselt...

Kui Madeline'i mõtted takerdusid tõenäosusse, tekkis piinlik vaikus, mida oli hädasti vaja täita. Olukorra päästis ema: „Kui põnev.“ Ta andis Maddiele sussinaga väikese müksu, et meelde tuletada, mida ta tegema peab.

Madeline naeratas isale ja ütles: „Muidugi.“

Isa paistis sellega rahulduvat ja jätkas loengut sidemetest, kahe mehe valdustest ja nende mõlema tulekust ühte perekonda.

Kogu tehingul oli üks mõte. Nimelt pidi Madeline'i abielu looma purunematud peresidemed, mis tõstaksid Goddardite staatust. Temast saaks krahvinna ja tema vanemaid kutsutaks Inglismaa kõrgseltskondadesse.

Isa jutuvoolu jätkudes hoidis Madeline hinge kinni, et ei oleks näha ainsatki märki paanikast, mis tundus kasvavat iga miiliga, mis nad Londonile lähemale jõudsid. Kogu see plaan oli hullumeelne. Ei saanud oodata, et ta abielluks vana mehega, keda ta peaaegu ei tunnegi, või vahetaks selle vana mehe surma järel peigmeest nagu kingapaari. Loomulikult ei nõustu uus krahv kokkuleppega, mille eelkäija oli teinud.

Madeline'i pilk peatus tõllaukse lingi ees enda kõrval. Üks nõks allapoole, uks lahti ja ta oleks siit väljas ja kõigest eemal. Ent kuna ta ei teadnud, kuhu põgeneda, ei olnud see mõte väga hea. Palju tõenäolisem oli, et ta komistaks ja jääks rataste alla. Tä saaks viga või juhtuks midagi veel hullemat.

Tema isa ei laseks oma plaane nurjata niisugusel piasjal nagu tütre sandistumine. Pigem võis arvata, et isa lohistab ta Falloni ballisaali murtud luudega ja porisena. Mingi hinna

eest ei võinud ta lubada, et tütar alustab oma elu kusagil mujal, kus ta võib oma tulevikuplaane ise teha.

Unistamine polnud Madeline'i tugev külg. Tal oli rohkem annet numbrite kui fantaseerimise peale. Oli palju lihtsam vaadata taevasse ja püüda piid viimase komakohani välja arvutada kui mõelda abielust mehega, kes võib olla palju kontrollivam kui tema isa. Või siiski mitte. Võib-olla oleks tal rohkem vabadust kui senises elus.

Vabadus.

Madeline ohkas selle sõna peale, mis oli talle sama võõras kui Glenmoori krahv.

Isa monoloogi tekkis paus ja ta heitis tütrele terava pilgu. „Mis sinuga lahti on, tüdruk?“

„Ei midagi,“ vastas Madeline kiirelt. Vähemalt mitte midagi, mis isale korda läheks.

„Hästi,“ vastas isa noogutades. „Täna õhtul pead sa endast parima välja panema. Sa kohtud mehega, kes muudab meie elu.“

Evan Bellwether teadis peaaegu sünnist saati, et temast saab Falloni krahv. Selle teadmiseiga kaasnesid teatud eeldused. Isa oli talle eluaeg kinnitanud, et kui ta krahvide ridadesse astub, on tema sõna seaduseks ja keegi ei vaidle vastu. Oli häiriv teada saada, et tema kasuvend Alex, kellel oli tiitel olemas, eeldas sama asja.

„Ma olen täiskasvanud mees ega taha abielluda. Sa ei saa mind sundida.“ Nad läksid Falloni maja raamatukokku, mis oli ballisaali koridori lõpus. Nagu ikka, oli Alex ninapidi raamatus. Tä eiras trotslikult teadmist, et oli tänase õhtu

aukülaline ja kohtub vaid paari minuti pärast naisega, kes peaks olema tema pruut.

„Mina ei ole süüdi,“ ütles Evan tahapoole vaadates. „Selle kokkuleppe tegi sinu eelkäija.“

Alex löi ärritunult raamatu kinni ja pööras pilgu Evani poole. „Ja nõbu Theodore ei ole siin, sest ta on surnud. Kuna sina oled tema poolel, võiksid osa süüst enda peale võtta.“

„Kui paberil on kirjas, et Glenmoori krahv leppis niimoodi kokku, siis sina Glenmoorina pead sellest kinni pidama.“ Nagu talle juba põlvepikkuse poisikesena selgeks oli saanud, on veri paksem kui vesi.

Ehkki Alex oli auväärne mees, oli ta siiski üles kasvanud tiitlita ja õppinud oma huvide eest väljas olema. „Võiksin ka tüdruku perekonnaga kokkuleppe teha ja taganeda,“ lausus ta ja vaatas igatsevalt oma raamatu poole, siis pani selle kõrvale.

„Võiksid,“ vastas Evan kahtleval toonil. „Aga see ei tähenda veel, et sa võid teha, mis tahad. Sa oled viimane krahv...“

„Siis ma seda teengi.“ Alexi näole ilmus kergendatud naeratus ja ta sõnas: „Mis sa arvad, kui palju mul on vaja enda väljaostmiseks? Mul ei ole tšekki kaasas, aga kindlasti on võlakiri piisav, et saata Goddardid tagasi sinna, kust nad tulid.“

„Norfolki.“ Evan ohkas. Oli selge, et kasuvend oli oma mõjuvõimust põhimõtteliselt aru saanud, aga polnud veel õppinud seda kõige targemini kasutama. „Kas sa oled mõelnud, miks sinu nõbu sellise kokkuleppe tegi?“

„Ma arvan, et vana sokk tahtis endale pärijat, et mina tiitlit endale ei saaks,“ ütles ta ohates vastuseks. „Me mõlemad

teadsime, et see oleks hullem kui surm. Ometigi, siin me oleme, tema on surnud, aga mina...?“ Ta kortsutas kulmu, kui vaatas krahvisõrmust oma sõrmes, nagu oleks see sinna eksikombel sattunud.

„See oli üks põhjus, aga on veel teine ka. Nimelt need Goddardid, keda sa minema saata tahad, tulevad tagasi siia väiksesse valdusesse, mis piirneb Glenmoori omaga. Kui nende tütreaga abiellud, tuleb ta osana kaasavarast. Sa saad juurde mitu aakrit maad, mis piirneb sinu valdustega, ja saad ka väikese varanduse, mida hoiti tütre abiellumiseks. Tehingu tingimused on sinu kasuks.“

„Tehingu?“ vastas teine mees naerupahvakuga. „Kas niimoodi nimetatakse enda sidumist täiesti võõra inimesega?“

„Nii ma seda nimetan, sest seda see on,“ vastas Evan ja püüdis vastu naeratada. „Vaese kooliõpetajana võisid sa mõelda, et abiellutakse armastusest. Aga nüüd oled sa krahv.“

„Ma ei olnud vaene kooliõpetaja. Oxfordis olin ma härra.“

„Ja nüüd oled sa üks mõjuvõimsamaid mehi Inglismaal,“ ütles Evan ja lootis, et tõde jõuab lõpuks pärale. „Nüüdsest ei kuulu sinu elu sulle endale. Kuna sinu varade säilitamise huvides on abielu selle...“ ta heitis pilgu paberile enda ees laual nende vahel, „...Madeline Goddardiga, siis peaksid seda ka tegema.“

„Sinu arvates,“ vastas Alex ja heitis talle kuivalt etteheitva pilgu, mis oli Evanile tuttav ülikooli professoritelt.

Talle meenusid ta enda vanus ja tiitel. Seepeale ajas ta selja sirgu ja ütles tõe välja. „Kui inimene on kasvatatud aadlkonna eeskirju järgima, ei ole abielus kohta romantikale. Sa pead mõtlema ainult sellele, et sul oleks pärija ja

mida head on sul selle tüdruku perekonnalt saada. Pime-
das toas on kõik naised ühesugused. Sellega saad vähemasti
kaasa maa, mida sul vaja on.“

„Kas mul pole juba küllalt maad?“ kostis Alex väsinud
ohkega.

„Rohkem on parem. Ja ma olen selle maalõigu läbi käi-
nud, nagu ka sina peaksid olema. Seal on väga kena oja, mida
teie lõunapoolsed naabrid kasutavad kariloomade jootmi-
seks. Praeguseni pidite juurdepääsu eest Goddardile aasta-
maksu maksma. Kui abiellute, pole seda enam vaja.“

„Siis ma ostan selle maa ära ja tüdrukut ei võta,“ ütles
Alex ja heitis jällegi pilgu talle. „Kui Goddard nõustub selle
mulle müüma, siis võib õige aja ja hinna kokkulangemisel
vajalikud eesmärgid saavutada ka ilma abiellumiseta.“

Evan urahtas masendunult. „See on üks lahendus. Aga
siin ei võeta arvesse kirjalikku lepingut ega tüdruku arva-
must asjast.“

Alex naeris. „Karta on, et tema tunded on samasugused
kui minulgi. Kui ta just ullike ei ole, siis kontvõõraga abi-
ellumine hirmutab teda.“

„Kontvõõra krahviga, tahad sa öelda,“ tuletas Evan talle
meelde.

Alex puhkes jällegi naerma. „Mulle isegi meeldib mõte,
et ma olen kontvõõras krahv. Aga ma mõtlesin pigem oma
eakale nõole, kellele teda varem mehele panna taheti. Et
tema võtaks selles eas noore naise, tundub veelgi vasti-
kum kui see, et tüdruk sokutatakse järgmisele mehele
suguvõsas. Kui Goddard käitub oma tütrega kui palgasõdu-
riga, ei taha ma temaga mingit sidet, ükskõik kui hea maa
tal on.“